ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ ἥσυχη κι' ἀνθισμένη βίλλα τῆς Λίμνης τοῦ Κόμο. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲν ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, παρὰ τὸ 1860, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δῆ τὴν Ἔμμα Λιβρύ, μιὰ νεαρὴ χορεύτρια ποὺ ἄρχιζε νὰ κατακτᾶ τοὺς Παρισινοὺς καὶ νὰ θεωρῆται ὡς ἡ «διάδοχός» της. Ἡ Ταλιόνι ἔδειξε ἀμέσως στὴν ἀξιοθαύμαστη αὐτὴ μαθήτριά της μιὰ πραγματικὴ μητρικὴ στοργή, τὴ χειροκρότησε κατενθουσιασμένη, τὴν καθοδήγησε μὲ τὶς συμβουλές της καὶ φεύγοντας τῆς ἄφησε τὸ ποορτραίτο της, μὲ τὴν ἑξῆς ἀριθρωσι: «Κ ά ν ε τ ε ν ά μ ὲ ξ ε χ ά σ ο υ ν, μ ὰ μ ὴ μ ὲ ξ ε χ ά σ ε τ ε κ ι' ἐ σ ε ῖ ς».

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τρία χρόνια, ἕνα βράδυ ποὺ χόρευε ἡ Ἔμμα Λιβρύ, πέρασε πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὴ «ράμπα» κι' ἕνα κερὶ ἔβαλε φωτιὰ στὸ φόρεμά της. Ἡ μικρούλα Ἔμμα κάηκε τότε σὰν πυροτέχνημα, δίχως νὰ προφτάση νὰ τὴ σώση κανείς, μπροστὰ στοὺς παγωμένους ἀπὸ τὴ φρίκη θαυμαστάς της ποὺ πένθισαν εἰλικρινὰ γι' αὐτὸν τὸν τόσο τραγικὸ χαμό της.

Ὁ θάνατος τῆς Ἔμμας Λιβρὺ συγκίνησε βαθειὰ τὴ Μαρία Ταλιόνι. Κομψιὰ ἄλλη χορεύτρια δὲν θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ συνεχίση τὴ μεγάλη παράδοσί της, τὴν ἀσύγκριτη τέχνη τῆς περίφημης Συλφίδος ποὺ εἶχε γεράσει πειὰ κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεχνιέται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο...

Ἡ Μαρία Ταλιόνι τότε, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὴ δυστυχία, παράτησε τὴν Ἰταλία κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Λονδίνο, ὅπου ἵδρυσε μιὰ μικρὴ σχολὴ χοροῦ κοντὰ στὸ Χάϋδ Πάρκ, μαθαίνοντας χορὸ κα' καλοὺς τρόπους στὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ θὰ παρουσιαζόντουσαν στὰ ἀνάκτορα. Αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις στὴν Αὐλή, ποὺ εἶνε ἀόμη καὶ σήμερα ἕνα μεγάλο κοσμικὸ γεγονὸς τῆς ἀγγλικῆς ζωῆς καὶ ποὺ εἶνε ἡ ἐπίσημη εἴσοδος τῶν δεσποινίδων τῆς καλῆς τάξεως στὴν ἀνωτέρα κοινωνία, εἶχε τότε μιὰ ἐθιμοτυπία ἀόμη πιὸ αὐστηρὴ ἀπὸ σήμερα, μὲ χειροφιλήματα καὶ ὑποκλίσεις. Ἡ μιὰ λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ μὲ τὸ σκοπὸ ἑνὸς βιολιοῦ, ἡ μαθήτριες περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ταλιόνι, ἡ ὁποία διόρθωνε μιὰ ὑπόκλισι, ἔσιαχνε ἕνα φόρεμα κι' ἔδειχνε μιὰ ἀομωνικὴ κίνησι μὲ τὴν ἀσύγκριτη χάρι της καὶ τὴν ὑποδειγματικὴ εὐγένειά της.

Ἔπειτα, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἦρθαν ἡ ἀρρώστειες, ἡ στερήσεις, ἡ ἀκινησία καὶ μιὰ πολυθρόνα, ἡ τραγικὴ φτώχεια. Κι' ἡ Μαρία Ταλιόνι, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Τερψιχόρης, πέθανε μιὰ μέρα σὲ ἡλικία ὀγδόντα χρόνων στὴ Μασσαλία, λησμονημένη ἀπ' ὅλους, σὰν μιὰ φτωχὴ κι' ἄσημη γυναῖκα τοῦ λαοῦ...

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Γιὰ σὲ τὰηδόνια τραγουδοῦν,
τὰ λούλουδε γιὰ σέν' ἀνθοῦν
μέσα στὰ μῦρα τοῦ μαγιοῦ, μὲς στὶς
[δροσιὲς τ' Ἀπρίλη
κι' ἡ λυγερὴ τριαντάφυλλιὰ
χίλια κι' αὐτὴ γλυκὰ φιλιὰ
μὲ τοῦ ἥλιου τὲ χαμόγελο σοῦ στέλει αὐγὴ καὶ δείλι.

* * *

Τὸ φεγγαράκι τὸ γλυκὸ
ποὺ κάθε βράδυ μαγικὸ
στὸν οὐρανὸ ἀνεβαίνοντας σὲ γλυκοχαιρετίζει
καὶ γιὰ τὰ μαῦρα σου μαλλιὰ
ἡ μυρωμένη ἀμυγδαλιὰ
μὲς τοῦ χειμῶνα τὴν καρδιὰ τὴν παγωμένη ἀνθίζει.

* * *

Στὴ σιγαλιὰ τὴ βραδινὴ
τ' ἀγέρι μὲ γλυκειὰ φωνὴ
στὸ διάβα του τρελλὸ σκοπὸ σοῦ σιγοτραγουδάει
καὶ σὰν ἀπλώνετ' ἡ βραδειὰ
ἡ πονεμένη μου καρδιὰ
γλυκειά μου ἀγάπη, λατρευτή, μόνο γιὰ σὲ χτυπάει !...

Θ. Κ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἂν κάθεσαι στὴ θέσι σου, κανεὶς δὲν σὲ σηκώνει.
—Ἀπὸ ἕναν βγαίνει ὁ λόγος, κι' ἑκατὸ εὐθὺς τὸν ξέρουν.
—Γεράματα καὶ φτώχεια, πληγὲς ἀγιάτρευτες.
—Δανείσου, καλοπλήρωνε, νὰ σὲ ξαναδανείσουν.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Σύμφωνα μὲ τελευταῖες ἀκριβεῖς ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις, ἡ ταχύτης τοῦ σφυγμοῦ στὶς διάφορες ἡλικίες τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἑξῆς :

—Μόλις γεννηθῆ ἕνα παιδί, ἔχει φυσιολογικῶς 130 σφίξεις στὸ λεπτό. Σὲ ἡλικία ἑνὸς ἔτους 120 σφιγμούς, τριῶν ἐτῶν 90, ἑπτὰ ἐτῶν 85, ὁ ἔφηβος ἔχει 80 σφιγμούς, ἔπειτα στὸν ὥριμον ἄνθρωπο ὁ ἀριθμὸς κατεβαίνει ὡς τὰ 70—75 καὶ στὰ γεράματα στὰς 65 σφίξεις στὸ λεπτό.

—Ἡ γυναῖκες ἔχουν λίγο περισσότερες σφίξεις, ὡς γνωστόν.

—Ἂν δὲν μᾶς ἀρέσουν τὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν ποὺ στολίζουν τὰ βάζα μας, μποροῦμε νὰ τοὺς βάφουμε τεχνικῶς ὅ,τι χρῶμα θέλουμε.

—Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ρίξουμε στὸ νερό, στὸ ὁποῖο τὰ διατηροῦμε, ὅ,τι χρῶμα θέλουμε ἀπὸ ἀνιλίνη ἢ φουξίνη διαλυμένη σὲ λίγο οἰνόπνευμα.

—Ἔτσι μποροῦμε νάχουμε τριαντάφυλλα μπλέ, γαρύφαλλα πράσινα καὶ γενικὰ ὁποιοδήποτε λουλούδι, σ' ὁποιαδήποτε ἀπόχρωση.

—Ἐννοεῖται πὼς τὰ λουλούδια, ποὺ πρόκειται νὰ βάφουμε, πρέπει νάναι ἄσπρα, διατηροῦνται δὲ χρωματισμένα ὅσο καὶ τἄλλα.

—Στὴ Γαλλία ὁ κόσμος καπνίζει φαίνεται περισσότερο, παρὰ πρὸ τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

—Κατὰ τὴ στατιστική, στὰ 1913 ἐφοδεύτηκαν 44 ἑκατομμύρια κιλὰ καπνοῦ, δηλαδὴ 3.800.000.000 σιγαρέττα, ἐνῶ στὰ 1931 56.000.000 κιλά, ἤτοι 18.000.000.000 σιγαρέττα.

—Ἡ γενίκευσις τοῦ καπνίσματος στὶς γυναῖκες ἀρκεῖ ἄραγε γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν αὔξησιν αὐτὴ τῆς καταναλώσεως ;

—Γιὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν ποιλῶν, ἐπιφανῶν διάφορες προλήψεις. Ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων ὅμως ἐξακρίβωσεν ὅτι: Τὸ ἀηδόνι μπορεῖ νὰ ζήση στὸ κλουβὶ 15 χρόνια, τὸ ψαρόνι 18—20 χρόνια, τὸ καναρίνι 20, ἡ καρδερίνα 23, ὁ κόρακας, ποὺ θεωρεῖται γενικὰ μακρόζωος —ἐξ οὗ καὶ κ ο ρ α κ ο ζ ώ η τ ο ς — ζῆ, καθὼς κι' ὁ παπαγάλος, παραπάνω ἀπὸ 60 χρόνια καὶ ὁ γύπας φτάνει τὰ 100 χρόνια.

— Ἀναφέρονται ὅμως καὶ περιπτώσεις γερακιῶν ποὺ ἔζησαν πλέον τῶν 160 ἐτῶν.

— Ἕνας Βέλγος μηχανολόγος κατεσκεύασεν ἕνα ραδιόφωνο, τόσο μικρό, ὥστε ἐχώρεσεν ὁλόκληρο μέσα σ' ἕνα... στυλογράφο !

—Φυσικά, τὸ ραδιόφωνο αὐτό, ποὺ μπάνει ὅλους τοὺς μεγάλους σταθμοὺς, δὲν ἔχει μεγάφωνο, κι' ὁ κάτοχός του ἀκούει τὶς μελωδίες, ἐφαρμόζοντας στ' αὐτιά του δυὸ ἀκουστικά.

—Ἔχει ὅμως τὸ καλὸ τὸ ραδιόφωνο αὐτὸ νὰ μὴν ἐνοχλῆ τοὺς ἄλλους. Ἀκούει μόνον ὁ κάτοχός του ὅ,τι δίνουν οἱ μεγάλοι ραδιοφωνικοὶ σταθμοί, τὴν ὥρα ποὺ γράφει μὲ τὸν στυλογράφο του.

—Ἕνας στατιστικὸς κατήρτισε στατιστικὴν κλίμακα τοῦ ἀναστήματος τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων φυλῶν.

—Σύμφωνα μὲ τὴ στατιστικὴ αὐτή, τὸ ψηλότερο ἀνάστημα ἔχουν οἱ κάτοικοι τοῦ Σουδὰν τῆς Ἀφρικῆς (1.813 μέτρα κατὰ μέσον ὅρον). Ὕστερα ἔρχονται οἱ κάτοικοι τῆς Παταγωνίας (1.781 μ. κατὰ μέσον ὅρον), τρίτοι οἱ κάτοικοι τῆς Πολυνησίας (1.762 μ.), μετὰ οἱ Σκανδιναυοὶ μὲ 1.724 μ. Ὕστερα οἱ Ἄγγλοι (1.073 μ.), οἱ Γερμανοὶ (1.677 μ.), οἱ Γάλλοι (1.650 μ.), οἱ Κινέζοι (1.630 μ.), οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἰταλίας (1.623 μ.), οἱ Λάπωνες (1.510 μ.) καὶ τελευταῖοι οἱ Πυγμαῖοι (1.20 μ. κατὰ μέσον ὅρον).

—Στὸ Παρίσι ἱδρύθη πρὸ ὀλίγου καιροῦ, στὴ Μονμάρτρη, «Λέσχη τῶν Ἐρεγνήδων», στὴν ὁποία γίνονται δεκτοὶ ὡς μέλη μόνον ὅσοι εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ μὴν παντρευτοῦνε ποτέ.

—Ἡ Λέσχη αὐτὴ περιλαμβάνει φυσικὰ παρὰ πολλὰ μέλη.

—Μὰ ὁ τόπος τῶν περιέργων λεσχῶν εἶνε ἡ Ἀγγλία, ὅπου ὑπῆρχε πρό τινος ἡ «Λέσχη τῶν Αὐτοκτονούντων», τὰ μέλη τῆς ὁποίας σὲ κάθε γλέντι ποὺ γινόταν ἔριχναν κλῆρο ποιός θ' αὐτοκτονήση, ἡ «Λέσχη τῶν Φρηνήδων», ὅσων δηλαδὴ ἐσκότωναν τὸν ἀντίπαλό τους στὴ μονομαχία, ἡ «Λέσχη τῶν Παλιανθρώπων», ἡ «Λέσχη τῶν Στεναγμῶν», τῶν ἀπαρηγορήτων δηλαδὴ χήρων, ἡ «Λέσχη τῆς Σιωπῆς», ἡ «Λέσχη τῶν Μυταράδων», ἡ «Λέσχη τῶν Τσιμπλήδων», τοὺς ὁποίους ἔδιωξε διὰ τῆς βίας μιὰ μέρα ἡ ἀστυνομία, ὅταν ἔπασαν ἐκεῖ κοντὰ μιὰ πυρκαϊὰ καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κουνήσουν, μ' ὅλον τὸν κίνδυνο νὰ καοῦν ζωντανοί, ἡ «Λέσχη τῶν Κακαπαντρεμένων», ὅσων δηλαδὴ κακοπεταγιοζίζονται ἡ γυναῖκες τους κλπ. κλπ.